

Ballagás POKG

BOLDOGSÁG A MÁBAN, A MINDENNAPOKBAN

Vajon mit érezhet egy mérnök látva, hogy a híd, amit tervezett, elkészült és beteljesíti küldetését? Vagy mit érezhet egy író sikeres könyvének útra bocsájtásakor? Az alkotás örömét érezzük mi, tanárok is végzős diákjainkon végigtekintve.

És hiszem, hogy ugyanezt érzik a ballagáskor a szülők is. Szerencsés minden gyermek, akit várnak, akinek az érzézésére felkészülnek, akit szeretnek. A növekedés szent dolog, nagy titok! Kevesebb szebb ajándék van egy családnak, mint látni felnőni a gyermekét, látni egészségét, sikereit és tudni azt, hogy a sok szeretet, szigorúság, odaadás nem volt hiábavaló. Megérte. Hosszú évek kemény munkája teszi lehetővé egészséges fiatalok sikeres útra bocsájtását. Ez az út nem itt indult és nem itt ér véget: a szó szoros értelmében is a gimnázium kavicsösvényén vezet tovább a kitért ajtón keresztül.

Kívánom minden ballagó diákunknak, hogy vegye birtokába a jövőt és találja meg a mában, a mindennapi feladatban és a szeretetben a boldogságot!

De ha bármikor elcsüggedne az úton, idézze fel Ady sorait:

*„Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.”*

Török Csaba, igazgató

József Attila A Dunánál című versében a jövőben kutatva összesűrűsödik múlt és jelen.

*„Én úgy vagyok, hogy már százezer éve nézem, amit meglátok hirtelen.
Egy pillanat s kész az idő egésze,
mit százezer ős szemlélget velem.”*

A jövő a múlt alapjaira abból épül fel, amit ma megálmodunk, megtervezünk és megtevésszünk. A jövő és a múlt valamilyen titokzatos módon egyszerre vannak itt velünk.

A ballagás során az élmények most egyetlen pillanatba sűrűsödnek, furcsa, hosszú és mégis rövid perccé, amelyben annyi minden megfér egymás mellett: kellemes és olykor

kellemetlen emlékek, színek, szagok, ízek, arcok, emberek. Feldolgozhatatlanul sok élmény, ami már visszavonhatatlan.

Meggyőződésem, hogy minden ember arra van rendezve, hogy megtalálja maga helyét a világban. Arra vagyunk teremtve, hogy sikerüljön az életünk. Márai Sándor szerint „nem elég megszerezni a boldogság összes kellékeit, boldognak is kell lenni közben”. A boldogságot nem célként kell megjelölnünk, hanem állapotként megélnünk. A boldogságot ott, azzal és abban kell megtalálnunk, ahol, akivel és amiben élünk.

Tizenhárom évvel ezelőtt osztályfőnöként búcsúztattam érettségiző osztályomat. Az egyik szülő megkérdezte, hogy mit érzek.

